

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 6/2003 - 16 pàgines

Sessió ordinària del dia 23 de maig del 2003

El dia 23 de maig del 2003, divendres, es reuneix a la Casa de la Vall el M. I. Consell General, en sessió ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 24/2003, que és el següent:

Punt Únic: Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de modificació puntual i urgent de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Francesc Areny Casal i Josep Àngel Mortés Pons, Síndic General i Subsíndic General, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sr. Miquel Alís Font
M. I. Sr. Francesc Areny Casal
M. I. Sr. Josep Areny Fité
M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
M. I. Sra. Olga Benazet Dolsa
M. I. Sr. Jordi Daban Alsina
M. I. Sr. Josep Dallerès Codina
M. I. Sr. Joan Albert Farré Santuró
M. I. Sr. Patrick García Ricart
M. I. Sr. Josep Garrallà Rossell
M. I. Sr. Marcel Llovera Massana
M. I. Sr. Esteve López Montanya
M. I. Sr. Antoni Martí Petit
M. I. Sr. Jordi Mas Torres
M. I. Sr. Daniel Mateu Melción

M. I. Sr. Joan Monegal Blasi
M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons
M. I. Sr. Marc Pintat Forné
M. I. Sra. Clara Pintat Rossell
M. I. Sr. Emili Prats Grau
M. I. Sra. Maria Lluïsa Puig Montes
M. I. Sr. Josep Ribera Ambatlle
M. I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa
M. I. Sr. Roc Rossell Dolcet
M. I. Sr. Guillem Valdés Alemany

El M. I. Sr. Síndic General ha excusat les absències del Sr. Francesc Casals Pantebre per motius de salut, i dels Srs. Antoni Ribera y Sagués i Cándid Naudi Mora per trobar-se fora del país.

També hi és present el M. I. Sr. Marc Forné Molné, Cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Enric Pujal Areny, Ministre de Presidència i Turisme; Juli Minoves Triquell, Ministre d'Afers Exteriors; Pere Cervós Cardona, Ministre d'Educació, Joventut i Esports; Olga Adellach Coma, Ministra d'Agricultura i Medi Ambient; Mònica Codina Tort, Ministra de Salut i Benestar; Josep Maria Cabanes Dalmau, Ministre de Justícia i Interior; Jordi Serra Malleu, Ministre d'Ordenament Territorial; Miquel Àlvarez Marfany, Ministre d'Economia, i Xavier Montané Atero, Ministre de Cultura.

Assisteix també a la sessió el Sr. Valentí Martí Castanyer, secretari general del Consell General.

(El M. I. Sr. Marcel Llovera Massana, Secretari de la Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les 16.30h)

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Passem, doncs, al punt únic de l'ordre del dia.

Punt Únic: Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de modificació puntual i urgent de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme

El dimecres 21 de maig el Govern va presentar el Projecte de llei que avui figura en l'ordre del dia, sol·licitant a la Sindicatura la declaració d'extrema urgència i necessitat.

Atorgat aquest caràcter, fou publicat al Butlletí número 24/2003, del 21 de maig.

Procedirem, doncs, al debat tal com ho preveu l'article 113 del Reglament del Consell General.

Per tant, per presentar el Projecte de llei, pel Govern intervé el Sr. cap de Govern.

Teniu la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Breument intervindrè per passar després, si ho permet vostè, la paraula al Sr. ministre d'Ordenament del Territori, Sr. Serra, que explicarà els detalls més tècnics de la proposta.

La meua intervenció és per agrair a Sindicatura... a tota la Sindicatura que acceptés la presentació, a tràmit d'extrema urgència i necessitat d'aquesta llei. La legislació ho requeria així.

La mateixa Llei d'ordenament del territori té unes previsions que permeten al Govern, en alguns casos, fer decrets allargant moratòries, etc., però vam considerar que era molt més adient que tingués el suport d'una llei en alguns casos en els quals és imprescindible.

I, aquest és el contingut de la llei que permet estrictament limitar... és a dir, no acceptar més la decretació de sol·licituds de construcció en el moment en què els comuns puguin aprovar els plans d'urbanisme en la seva sessió i publicar-los per exposició pública.

Hi havia aquesta, -d'alguna manera-, llacuna d'interpretació a la llei i no era bo que arribéssim a tenir el moment que els comuns pengéssim... -és diu així; la paraula col·loquial és: "penjar els plans", és a dir, aprovar-los i posar-los en exposició pública- per tal que

poguessin fer-ho els mateixos comuns, com saben vostres senyories han demanat el Govern que intervingués per fer una proposta d'alguna forma de moratòria com la que proposem per llei.

Simultàniament a això, hem parlat aquests dies i hem estat treballant per fer una altra iniciativa legislativa que no seria per tràmit d'extrema urgència. En el seu moment ja ho comentarem.

I, ara, si em permet, Sr. síndic, el Sr. ministre podria continuar.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Sí, continue Sr. ministre?

Té la paraula per continuar presentant, doncs, el text.

El Sr. Jordi Serra:

Gràcies Sr. síndic.

La Llei general d'ordenació del territori i urbanisme del 29 de desembre del 2000 que va entrar en vigor 15 dies després de ser publicada al BOPA del 24 de gener del 2001, en la disposició transitòria primera apartat 1 atorga als comuns un termini màxim de dos anys perquè procedixin a la redacció i a l'aprovació definitiva de llurs plans d'ordenació i urbanisme parroquial.

Paral·lelament, en l'apartat 2 de la disposició transitòria segona, la Llei declara que des de la seva entrada en vigor i fins a la data de suspensió de llicències comunals prevista en els articles 90, si es decreta, i 91, queda suspès, provisionalment i cautelarment l'atorgament de llicències per a nous avantprojectes d'urbanització o construcció, projectes d'urbanització, plans parcials i especials, parcel·lacions i reparcel·lacions, en terrenys tant privats com públics, i tots els projectes, qualsevulla que sigui la seva denominació, promoguts per la iniciativa privada, que comportin dotar d'edificabilitat terrenys que no la tenen segons l'article 25.

Finalment, en la disposició transitòria quarta la Llei autoritza el Govern per prorrogar aquesta suspensió cautelar en relació amb les parròquies que sense causa justificada no hagin aprovat llurs plans d'ordenació i urbanisme parroquial dins del termini de dos anys establert en la disposició transitòria primera.

La propera presentació dels Plans Generals d'Ordenació i Urbanisme Parroquial ha

provocat una anormalment elevada presentació de llicències a l'Administració, previsiblement a fi de què els projectes que s'aprovin no estiguin sotmesos a les determinacions que preveu la llei esmentada a les edificacions que obtinguin la llicència d'edificació després de l'aprovació dels plans.

L'articulat de la llei en què es tracta les suspensions temporals són l'article 90 i l'anteriorment esmentada disposició transitòria segona. L'article 90, apartat 2, disposa que: "En cap cas queden afectats per la suspensió els edificis d'equipaments i dotacions d'iniciativa pública o privada, ni les llicències d'edificació, que s'han d'atorgar als terrenys que disposin almenys d'accés rodad, dels serveis d'aigua, evacuació d'aigües residuals o un sistema homologat de depuració i de subministrament d'energia elèctrica segons la normativa vigent amb anterioritat a la present Llei."

La Llei no preveu que el Govern i/o els comuns puguin procedir a la suspensió de llicències en zones urbanitzades.

I, per què la Llei no ho contempla?

Per a contestar a aquesta qüestió és necessari recordar quines eren les condicions de la normativa urbanística i de la construcció abans de l'aprovació de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme?

Hi ha una zonificació parroquial que estableix les condicions d'edificabilitat de cada terreny però no hi ha cessions obligatòries de terrenys per a equipaments públics, infraestructures i serveis col·lectius. Igualment, no existeix una planificació global de les parròquies, i en els casos en què existeix una previsió viària, no hi ha normativa reguladora d'execució del plantejament. Aquesta manca de normativa reguladora no permet dur a terme la planificació viària quan l'Administració en té necessitat, sinó és aplicant el mecanisme de l'expropiació.

Igualment, la situació urbanística del nostre país ha estat molt diferent a la d'altres països del nostre entorn quan van aprovar la seva primera legislació urbanística fa més de mig segle, la qual cosa va permetre declarar terrenys privats no urbanitzables sense produir un trasbals en la seva estructura econòmica i social. A Andorra en tot el terreny privat -que recordem-ho, només és del 5 al 8% de la superfície total-, ha estat permès des de sempre construir. No era adequat que la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme contemplés la possibilitat de suspendre les

llicències d'edificació de forma total des de l'inici de la redacció dels plans mentre es procedia a la redacció dels Plans generals d'ordenació i urbanisme parroquial. Aquesta mesura podia haver produït greus conseqüències en l'àmbit econòmic, social i laboral.

Per altra part, vull recordar que cap de les esmenes que els diversos grups parlamentaris van efectuar a la Llei esmentada va ésser formulada en el sentit de facultar als comuns la possibilitat de suspendre totalment l'atorgament de llicències.

Pels motius esmentats, el Govern va ésser prudent en la redacció de l'articulat de la Llei, de forma que fins que s'aproessin els Plans generals d'urbanisme parroquial la suspensió més important ha estat la de les noves urbanitzacions, i de forma general, tal com diu la Llei "els projectes sigui quina sigui la seva denominació, promoguts per la iniciativa privada que comportin dotar d'edificabilitat terrenys que no la tenen."

És possible que aquesta decisió hagi arribat una mica tard. L'adopció d'una mesura d'aquestes característiques ha d'ésser adoptada després d'analitzar de forma adequada tots els factors que hi incideixen. Això ens ha obligat a ésser prudents en el moment de prendre en consideració aquest projecte de llei de modificació puntual i urgent de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme.

Vull fer esment que el nombre elevat de demandes de permisos de construcció s'ha efectuat a hores d'ara de forma principal als comuns. Aquests s'han dirigit al Govern mitjançant carta de data 23 de gener i 10 d'abril demanant la modificació de l'articulat a fi de possibilitar que la suspensió de llicències s'efectuï en el moment de sotmetre a informació al públic el projecte del Pla d'urbanisme parroquial i no en el moment de l'aprovació provisional. Aquesta modificació de caràcter tècnic serà proposada properament al M. I. Consell General. Malgrat s'hagués efectuat aquesta modificació, s'hauria produït igualment l'augment de demandes de noves llicències d'edificació. El motiu és únicament la previsible propera informació al ciutadà dels plans d'urbanisme i en fase posterior, la seva aprovació.

Vull referir-me igualment al retard en la presentació dels plans generals d'urbanisme parroquial del termini que estipula la disposició

transitòria primera de la llei, el qual és de dos anys.

Tenint en compte el termini estipulat per la llei per a l'aprovació dels plans, és cert que s'ha produït un retard en la redacció dels reglaments que especifica la mateixa Llei -i de la meua competència-: el reglament d'urbanització, reglament urbanístic i reglament de la construcció. Però, el que sí que puc afirmar, és que la redacció dels plans no ha estat aturada per la manca d'aprovació dels reglaments. El Ministeri d'Ordenament Territorial conjuntament amb els seus assessors, han efectuat les reunions que s'han considerat necessàries amb els equips redactors dels plans de la totalitat de les parròquies. Això, ha permès conèixer les diverses problemàtiques en què s'han produït en el transcurs de redacció dels plans i per analitzar els diferents esborranys de reglaments. Entenem que aquesta forma d'actuar ha permès aconseguir uns reglaments que han obtingut l'informe favorable de la Comissió Tècnica d'Urbanisme, que recordem-ho està formada per tècnics representants de la totalitat dels comuns.

Per tot l'anteriorment exposat, el Govern ha aprovat aquest projecte de llei i li ha atorgat caràcter d'extrema urgència i necessitat. Creiem que amb la seva aprovació es facilita la finalització adequada de la redacció dels plans generals d'urbanisme parroquials, i quan es procedeixi a la seva aprovació, s'iniciarà un abans i un després en l'urbanisme i qualitat de vida en el nostre país.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Bé, passem a la intervenció dels grups parlamentaris.

Pel Grup Mixt intervé el Sr. Jordi Mas.

Teniu la paraula.

El Sr. Jordi Mas:

Gràcies Sr. síndic.

Analitzem avui el Projecte de llei de modificació puntual i urgent de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, que a demanda del Govern la Sindicatura va decidir de tramitar pel procediment d'extrema urgència i necessitat prevista en l'article 113 del Reglament del Consell General en la reunió del passat dia 21 de maig.

Argumenta el Govern en el paràgraf segon de l'exposició de motius -i cito literalment-: "Per tal d'evitar que una petició anormalment elevada de sol·licituds de llicències pugui hipotecar les previsions dels nous plans d'urbanisme parroquial, es fa necessari disposar de manera urgent que la suspensió de l'atorgament de llicències que regula la disposició transitòria segona, apartat 2, abasti també les llicències d'obres d'edificació de nova planta i d'ampliació dels edificis existents." -fi de citació.

És fa del tot evident que amb l'aprovació de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme que endegava la preparació dels plans d'urbanisme, calia una disposició que suspengués transitòriament les llicències d'obres fins que els citats plans no estiguessin aprovats. De fet, la mateixa llei ja establia aquesta obligació en la seva disposició transitòria segona en tots aquests terrenys que no tenen la qualificació de sòl urbà, segons l'article 25.

En el que no hi estem gens d'acord és en la forma en què s'ha procedit en aquest afer de màxima importància, i menys encara en el moment en què s'ha presentat aquesta moratòria.

Entenem que un fet com aquest és un fet gravíssim i fora de tota lògica de la forma que s'ha preparat i presentat aquesta disposició que, al nostre entendre, perjudica a una part important de la població en benefici d'una minoria especuladora.

El Govern ha utilitzat la forma de presentar un projecte de llei amb caràcter d'urgència i necessitat per la senzilla raó de què com que ha tardat tant temps a decidir si feia una moratòria, o no la feia anunciant amb suficient antelació de la seva intenció de presentar-la, ha originat una tal demanda de llicències de construcció que ara cal que el Consell General surti en defensa d'aquesta nefasta actuació per rentar la cara del Govern.

Si realment hagués existit la voluntat de portar a terme aquesta moratòria amb les màximes garanties, tenia al seu abast els instruments necessaris per fer-ho sense necessitat d'acudir al Consell General. Un d'aquests instruments podia ser, perfectament, un decret.

De fet, amb les informacions que ens va donar ahir el cap de Govern -o abans d'ahir el cap de Govern- amb el redactat final, també, que hi havia en l'article únic d'aquest projecte de llei,

es dedueix prou bé que el decret serà aprovat avui mateix, i si avui és bo també ho podia ser temps enrera.

Un altre instrument a l'abast del Govern queda explicitat en la Llei general de l'ordenament del territori i urbanisme, en el seu article 132.2, apartat c, en què determina que una de les competències decisòries de la comissió tècnica d'urbanisme és, i cito, decretar la suspensió de llicències d'urbanització i construcció i l'aturada d'obres i treballs en curs en els termes de l'article 147.

I, parlant de la comissió tècnica d'urbanisme és evident que el Govern no ha utilitzat tampoc les funcions consultives i d'assessorament atribuïdes per la llei i previstes també en el seu article 132.1, apartat c, quan diu que a petició del Consell General, del Govern o bé dels comuns, aquesta comissió ha de facilitar l'assessorament i l'opinió sobre l'ordenació del territori, l'urbanisme i la construcció. Un informe d'aquesta comissió hagués completat millor l'argumentació.

Endemés davant d'una decisió en què la transcendència que estem analitzant hagués estat igualment prudent i obligada tractant-se d'una actuació de l'Administració central, depèn de la decisió de la moratòria en qüestió i en l'empara dels informes que avaluessin també l'impacte que tal mesura pot comportar a l'economia dels sectors vinculats a la construcció i de tots els operadors depenents de la mateixa directa o indirectament, ja que a mode d'exemple se'ns acut pensar en l'eventual, també, incidència que dita mesura pot tenir en el valor del preu de l'habitatge.

En l'exposició de motius que encapçala el Projecte de llei que estem debatent en aquesta Sala fa una clara referència a la potestat que la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme atorga als comuns per acordar suspensions de llicències a altres que les contemplades en la mateixa llei. Inicia la seva argumentació dient que la Llei dóna, també, un termini màxim de dos anys als comuns per elaborar els plans d'ordenació i urbanisme de les parròquies, un termini difícil de complir i que el Govern va haver de prorrogar mitjançant un decret.

El Govern vol implicar directament aquesta moratòria als comuns per al·ludir la seva responsabilitat en un assumpte que s'ha escapat del seu control.

Els comuns, per l'elaboració dels plans d'urbanisme, han necessitat més temps del previst inicialment, és evident. En primer lloc, perquè materialment ja era difícil de preparar els plans de totes les parròquies d'Andorra en un termini de temps tan curt.

Segonament, també es feia necessari que disposessin dels reglaments de desplegament de la Llei, cosa que aquests tampoc estaven fets en els terminis previstos.

Tampoc han estat acabats, amb temps, els plans de les zones de riscos també elaborats pel Govern. Per tant, és evident que no es pot estendre la responsabilitat en aquest assumpte als comuns.

Pel que fa a la possibilitat de suspendre les llicències que tenen els comuns, entenem que aquestes mesures s'han de prendre des de l'Administració central com una mesura global, tal i com ja ho ha fet la Llei general de l'ordenació del territori en la seva disposició transitòria segona.

En la modificació de la disposició transitòria segona del Projecte de llei presentat pel Govern que estem analitzant s'elimina un concepte que era recollit en la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme, que és el d'avantprojectes d'urbanitzacions i de construccions.

El Projecte de llei diu textualment que únicament queden excloses les suspensions de les llicències relatives a projectes d'edificació de nova planta, etc.

Hi ha comuns que tenen aprovat per ordenació l'obligatorietat de presentar avantprojectes. Per tant, veiem aquí un possible conflicte sobretot tenint en compte la potestat normativa que la Constitució i la Llei de delimitació de competències atorga als comuns, malgrat que la Llei és de rang superior.

Però si no estem d'acord en la forma, per tot el que hem dit anteriorment, encara és més escandalós el moment en què es presenta aquesta moratòria.

El Govern justifica la moratòria dient que per tal d'evitar que una petició anormalment elevada de sol·licituds de llicències, etc., -cito la primera part-, em sembla que la paraula "anormalment elevada" empleada en el citat text és prou eloqüent per il·lustrar el perill, però de fet, s'enganya el Govern de parlar en futur perquè el problema està plantejat i ja és una realitat.

En la documentació que ahir mateix ens van entregar elaborada pel Col·legi Oficial d'Arquitectes d'Andorra, podem veure clarament com la mesura que es pren avui s'havia d'haver pres molt temps abans per tal d'evitar el que ha passat i el que està passant.

La relació de vistes... o de visats -millor dit- del Col·legi pel que fa a l'any 2003 és il·lustratiu de la realitat. Els expedients visats l'any 2002 van ser 436; en el que portem d'any el nombre és de 579.

Veiem en detall en aquest any del 2003 que en el mes de gener el número de visats era de 54, el mes de febrer de 41, el mes de març de 53, el mes d'abril de 120, el mes de maig -i només fins el dia 21- de 307.

Es constata perfectament que a partir del mes de març es dispara de forma escandalosa la demanda de visats. I, això no és casual sinó que és el fruit del moment en què el Govern va expressar la voluntat de presentar una moratòria a tota la construcció i, per tant, tot aquell que va tenir la informació d'aquesta voluntat es va precipitar per entrar els projectes a l'Administració -o a les administracions.

No cal dir que en els dos mesos de temps la pràctica totalitat de les empreses promotores tenen al seu abast projectes suficients per assegurar les seves promocions durant alguns anys.

Aquesta mesura en el moment que s'ha fet, és a dir, mesos després d'haver-ho anunciat únicament beneficia aquelles empreses que viuen de l'especulació immobiliària i, en canvi, perjudica a aquell propietari que no està sotmès a la pressió del mercat immobiliari i únicament vol construir la seva vivenda o vol modificar la que ja té.

Un altre factor important, que els espavilats que han disposat de la informació per entrar projectes abans de l'aprovació de la moratòria, és purament econòmic.

En efecte, la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme preveu en el seu article 33.1 que els propietaris hauran de cedir obligatòriament entre el 5 i el 15% de la superfície de les propietats.

És evident que tots aquests projectes entrats no hauran de cedir cap percentatge a l'Administració, per tant, imagineu el guany que representa.

D'aquesta manera de procedir, en la forma de preparar i de presentar aquesta moratòria es

pot interpretar que ara que tots estaven assabentats de la intenció del Govern ja s'han pogut servir adequadament, en canvi, queda la gran majoria de ciutadans que no es dediquen a l'especulació immobiliària, que estaran castigats amb una suspensió d'almenys un any... -i dic un any, potser- per demanar cap llicència de construcció.

Entenem que amb aquesta decisió es pot vulnerar la igualtat de les persones preservada per la Constitució i pot, en els seus resultats -no en aquesta acció sinó en els seus resultats- esdevenir discriminatòria.

Hagués estat més encertat haver fet una moratòria parcial, és a dir, permetre als particulars que volen construir la seva vivenda o modificar la que ja tenen d'acord amb l'actual Llei general de l'ordenació del territori i urbanisme, i suspendre les llicències de projectes destinats a la pura especulació immobiliària.

Aquesta mesura que, al nostre entendre, era necessària si s'hagués fet en el moment que calia ara està totalment fora de lloc degut principalment al fet de què no hi ha hagut una discreció al voltant de la mateixa i, per tant, ha originat una allau de projectes que ha comportat que la finalitat principal de la mesura -que era la d'assegurar que els plans d'urbanisme de les parròquies no es vegin alterats per aquestes autoritzacions de construcció- no es podrà complir sinó tot el contrari.

Per acabar, volem manifestar novament la nostra preocupació pel fet flagrant de què aquesta mesura comportarà una diferència entre ciutadans d'Andorra. I, en definitiva, que la finalitat que es vol perseguir, malauradament, no s'aconseguirà perquè el que es vol evitar és aturar l'entrada de projectes de construcció que ja estan en gran part en tràmit als comuns, com ho demostra l'increment que hi pot haver, -més d'un 100%- , respecte de l'any passat segons els visats del Col·legi d'Arquitectes d'Andorra.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

A continuació pel Grup Socialdemòcrata té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies.

Bé, el Govern ens proposa avui, amb caràcter, com s'ha dit, d'extrema urgència i necessitat, el que qualifica de "simple modificació puntual i urgent de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme."

En ple procés d'elaboració dels plans d'ordenació urbanística parroquials i al bell mig d'una veritable escandalosa onada d'especulació immobiliària, el Govern Lliberal s'adona ara, dos anys i mig després de presentar i fer votar aquella Llei, que no funciona.

En la sessió de l'11 d'octubre de l'any 2000, a les acaballes de l'anterior legislatura, em va correspondre defensar una esmena a la totalitat front a aquest Projecte de llei -en aquells moments Projecte de llei general d'ordenació del territori i urbanisme.

Dèiem aleshores en aquella esmena, que ens trobàvem davant dues maneres d'entendre el paper de l'Estat en l'ordenació del territori.

Nosaltres, els socialdemòcrates, volíem la tardor del 2000, i continuem volent a la primavera del 2003, una bona Llei general d'ordenació del territori.

Volíem i volem una bona planificació urbanística que faci possible un desenvolupament sostenible d'Andorra. Vam plantejar aleshores aquella esmena a la totalitat front a un projecte que no podíem compartir.

Vam dir així que aquell projecte ens faria retrocedir a uns conceptes d'urbanisme europeu dels anys cinquanta, un urbanisme -i llegeixo- "tecnocràtic subordinat a la pressió dels grups econòmics dominants, propietaris, constructors, immobiliàries, en lloc d'un urbanisme democràtic que tingui com a preocupació bàsica la prevalença de l'interès col·lectiu".

Alhora, en la meua intervenció vaig dir també -i torno a citar-: "Es fa un plantejament tecnocràtic allunyat de la realitat social i amb pretensions de ser apolític. D'aquesta manera s'obliden els problemes diaris i immediats dels ciutadans: manca d'habitatges socials, manca d'infraestructures i equipaments, manca de qualitat de vida urbana, degradació i abandonament del medi natural, degradació de la convivència... per atendre solament preocupacions metodològiques, presumptament ortodoxes, que preserven els interessos dels terratinents." -fins aquí la citació.

També vaig dir -i amb això acabo- que la Llei seria de difícil aplicació pràctica pels curts

terminis establerts per a l'elaboració dels plans generals d'urbanisme i per l'endarreriment del Govern en la preparació del Reglament urbanístic.

Dissortadament el temps ens ha donat la raó.

El Govern no ha fet els deures quan calia -el ministre ho acaba de reconèixer- i ha anat preparant i publicant els reglaments de desenvolupament tard i, sovint, malament.

Els comuns, per la seva banda, no han pogut enllestir els plans fins que el Govern no hagués publicat els reglaments. No és cert que sense els reglaments els comuns poguessin tirar endavant els plans.

I ara, ens trobem al bell mig d'un veritable desgavell nacional.

El Grup Parlamentari Lliberal, el portaveu del qual en la sessió del Consell General del dia 29 de desembre del 2000, quan es va aprovar la Llei, ens deia que votaven la Llei: "contents i satisfets" -el cito- aquest Grup Parlamentari Lliberal d'aquesta legislatura ha passat més de dos mesos discutint els pros i els contra d'aquella famosa moratòria anunciada públicament -fa setmanes- pel ministre portaveu.

Mentre tant, una llei que els portaveus liberals deien, el dia 29 de desembre del 2000, que aportava "una visió global de referència i un més alt grau de previsió en matèria urbanística i d'ordenació del territori". El que ens ha portat és una onada d'especulació urbanística afavorida per la incompetència demostrada en la direcció política del Ministeri d'Ordenament del Territori.

Seria una crueltat, impròpia de la cortesia parlamentària, llegir avui aquí la intervenció del aleshores ministre, Sr. Càndid Naudi -i més tenint en compte que és absent-, el dia 29 de desembre del 2000 i recordar-li tot el que ens va comentar sobre les excel·lències d'una llei que es deia "moderna", que es deia que era una llei que era cada vegada més copiada, i una llei que pretenia ser respectuosa amb el medi ambient.

Però, seria una incoherència política per part nostra no deixar clara constància de la responsabilitat del Govern liberal en el desgavell actual.

Uns reglaments fets a deshora han deixat la Llei en un estat d'incompliment tan gran que ha obert la via a totes les especulacions.

Ara ho veiem més clar encara: el que es pretenia era, de fet, era perpetuar un procediment, un sistema de creixement, que ens ha portat on ens ha portat.

El Govern va començar a parlar d'aprovar aquest text fa dos mesos i, mentre tant, "tothom s'ha espavilat" com confessava abans d'ahir a la televisió el director del Ministeri d'Ordenament del Territori en nom del Govern Lliberal.

"Tothom s'ha espavilat"? O, potser el que cal constatar és que els espavilats, els amics i coneguts, les empreses amigues, ja s'han arreglat els projectes i ara toca fer veure que es fa alguna cosa, a sis mesos de les eleccions comunals?

Hauríem de deixar ben clar de què estem parlant. En un diari de dimecres apareixia un acudit que era tot un editorial. S'hi plantejava una pregunta quant al fonament d'un sistema econòmic que, quan els pisos pugen de preu un 60% es diu que hi ha desenvolupament i quan baixen de preu un 3% es diu que hi ha recessió.

I, ens hem de preguntar: el desenvolupament per a qui? I, la recessió per a qui?

La Llei del 2000 ha trepitjat tots els criteris d'utilització racional del sòl i dels recursos naturals.

Ha promogut la construcció vora els rius i les carreteres i ha menystingut la problemàtica de l'aigua, indispensable per a garantir una qualitat de vida digna i preservar el patrimoni natural.

Els socialdemòcrates reafirmem avui el nostre compromís amb l'objectiu d'un desenvolupament sostenible capaç d'integrar els valors de l'ecologia al creixement econòmic.

Coincidim, doncs, amb l'àmplia voluntat ciutadana de frenar la construcció. No és bo per a la gent d'Andorra que es creixi de qualsevol manera i a qualsevol preu.

Andorra ha de créixer en excel·lència i qualitat turística, amb una proposta que ponderi els efectes medi ambientals.

La política del Govern Lliberal, pel contrari, ha fet possible que es construeixi en dos anys els terrenys que potser s'haurien de construir en deu anys.

D'altra banda, cal mirar la realitat sense filtres. L'explotació immobiliària irracional no s'està duent a terme en primera línia per part d'empreses andorranes sinó per companyies exteriors que han tret els beneficis i ens deixen

els problemes socials, econòmics i mediambientals derivats.

Frenar l'especulació és una bona cosa i aquesta moratòria hi hauria pogut contribuir decisivament, si no arribés sis mesos tard.

Davant una especulació anunciada el Govern no solament no ha actuat quan calia sinó que ha deixat instal·lar-se al carrer un ambient i unes maneres de fer de "república bananera". Durant setmanes i setmanes els cercles de negocis més propers a l'Edifici Administratiu han pogut anar seguint les anades i tornades de la proposta de moratòria entre el Govern i el seu grup parlamentari i, ja ens ho ha confessat el Govern, insisteixo, públicament a la televisió: "tothom s'ha espavilat".

Bé, no ben bé tothom. Aquelles famílies que disposen d'una petita propietat en la qual potser tenien previst construir-hi alguna vivenda unifamiliar i que, òbviament, no es mouen per criteris d'especulació, no s'hauran espavilat a temps i a partir d'avui es trobaran atrapats per la moratòria.

Aquest és un dels problemes que plantegen les lleis d'un sol article: no hi ha possibilitat de matisació ni d'adequació diferent de situacions distintes. Aquesta llei tracta igual grans projectes immobiliaris i petites propietats familiars.

Una moratòria a temps, insisteixo, hauria frenat l'especulació. Una moratòria avui posa de manifest que el Govern ha deixat fer fins ara als especuladors en perjudici dels ciutadans.

Els socialdemòcrates lamentem, doncs, públicament que aquesta moratòria arribi tard i amb l'única finalitat de tapar les vergonyes a la passivitat del ministeri.

Si la votéssim estaríem donant el nostre vist i plau a aquells que cínicament consideren que ara que "tothom s'ha espavilat" ja es pot tancar l'aixeta.

Per això ens abstindrem en la votació.

El Sr. síndic general:

Bé, a continuació té la paraula, pel Grup Parlamentari Lliberal, el Sr. Roc Rossell.

Teniu la paraula.

El Sr. Roc Rossell:

Sí, gràcies.

En nom del Grup Parlamentari Lliberal em permetré fer unes consideracions i molt llunyanament de les que s'han fet fins ara en l'aspecte de fer judicis de valor i apreciacions que jo trobo bastant fora de lloc, i en tot cas, després podrem parlar i les podrem matisar.

Voldria fer una constatació, en primer lloc, de què si la Llei hagués tingut el seu tràmit normal, avui ens trobaríem en la finalització del període d'al·legacions. Per tant, hauríem avançat molt més i no ens trobaríem en aquesta Sala discutint aquesta moratòria.

Jo penso que, malgrat que considero que la Llei d'ordenament del territori i urbanisme de l'any 2000 és una bona llei perquè la seva pretensió és solament "ordenar", i ordenar en un país que hem tingut un creixement desordenat, anàrquic i desproporcionat, jo crec que era un primer pas important, i aquest pas es va donar.

El que passa és que es va ser, d'alguna manera, es va creure que les institucions s'adaptarien ràpidament a un nou sistema de procedir. En aquest cas els comuns i el Govern tindrien el temps necessari per poder portar a terme l'adequació d'acord amb la nova llei.

L'experiència ens demostra que això no ha estat possible.

Per tant, constatem que els terminis que va fixar la Llei, no és que la Llei estigui mal feta o no compleixi amb els requisits que es van plantejar, sinó que més bé, diria, que la Llei va ser, en aquest cas... no va ser suficientment prudent amb els terminis d'aplicació de certes parts de la mateixa.

En quant a la famosa moratòria de la que aquí es parla, i d'alguna manera, se la recarrega de qualificatius que... -bé, evidentment que cada un té la seva opinió-, però, d'alguna manera s'haurien de matisar.

L'aplicació de la moratòria en l'article 90, si el llegeixo bé i l'interpreto bé, podria ser una facultat que podien haver pres els comuns en el seu moment, en el moment de començar a estudiar els plans d'urbanisme.

Per tant, carregar al Grup Parlamentari Lliberal i carregar al Govern Lliberal, aquesta responsabilitat la trobo fora de lloc i una interpretació, no voldria dir maliciosa, però en tot cas, tendenciosa.

Aquesta és la constatació d'un fet.

Si els comuns a l'hora que van començar a estudiar els seus plans d'urbanisme haguessin previst aquesta allau, o vista l'allau de

sol·licituds que es presentaven hagués pogut prendre o podia haver pres, en el seu moment, una moratòria per sectors, i com diu la Llei molt bé: justificadament, no de forma arbitrària.

I, per tant, jo suposo que això va en el sentit de no "república bananera" sinó de la participació dels ciutadans directament, perquè qui més implicat està de cara al ciutadà que l'administració local.

Diguem-ne: l'eficàcia de la moratòria. Estarem d'acord que l'eficàcia d'una mesura com pot ser una moratòria, avui no s'aconseguirà d'un bon tros. És a dir, que la moratòria, d'alguna manera, arriba tard.

Però, arriba tard perquè com he dit fa un moment la moratòria en un primer cas potser l'hagués hagut de presentar l'administració local i no el Govern del Principat.

Entenc que, aquí el que estem fent amb la modificació d'aquest article, ens estem substituint d'una competència que la Llei donava a l'administració local... penso jo!

Com he dit, no crec que aquesta Llei obtingui els fruits que tots pensem que ha de tenir.

Arriba tard, però, també voldria dir una altra cosa i és que de vegades es poden donar responsabilitats i es pot qualificar l'actuació política d'un govern en funció dels mitjans que té.

Estaran d'acord amb mi, i això és una cosa, que devem imputar tots al nostre text constitucional a l'hora de definir els poders que ha de tenir el Govern que és la de la delegació legislativa que avança els temes i en certs moments.

Això, no sé per quina raó no figura i, per tant, aquesta potestat no la té el Govern. Si el Govern hagués tingut una delegació legislativa en certs casos i en certs temes, possiblement l'actuació del Govern hagués estat més àgil i no ens trobaríem en el moment que estem.

Per tant, nosaltres aprovarem la moratòria malgrat considerar que els seus efectes no seran els efectes volguts pel Grup Parlamentari Lliberal.

De moment, he dit.

El Sr. síndic general:

Molt bé.

Alguna altra intervenció, si us plau.

Tocaria al Govern. El Grup Parlamentari Lliberal ja ha intervingut.

Sr. cap de Govern teniu la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Bé, gràcies Sr. síndic.

Naturalment el debat sobre aquesta Llei ha anat més enllà perquè hem tornat a parlar de la Llei de l'any 2000... és clar, sobretot el Sr. Jaume Bartumeu, naturalment.

Quan es va discutir aquí, en aquell moment -i per això assumeixo jo la contesta perquè era cap de Govern, també-, doncs, es va explicar tot el que es va explicar -consta en el diari de sessions- i la Llei va sortir, la Llei es va publicar amb esmenes que es van aprofitar, algunes, dels grups que hi havia llavors en aquesta Cambra, amb d'altres que no van existir -com ha dit molt bé el Sr. ministre-, per exemple, cap esmena que pogués haver solventat abans aquest problema, delegat potser en el Govern, no hi era... a ningú se li va escaure de pensar-hi perquè hi havia la possibilitat aquesta que ha explicat molt bé el Sr. Roc Rossell.

Malgrat això, també hi ha algunes puntualitzacions que s'han de fer: jo tampoc estic satisfet ni de la Llei mateixa perquè no es pot estar mai al cent per cent satisfet d'un canvi transcendent amb la Llei d'ordenament del territori i urbanisme com és aquesta, perquè mai es pot fer tot el que es voldria en alguns aspectes, i sempre pot ser que en algunes coses es pogués haver fet millor. Però, s'han de tenir en compte tants paràmetres que a mi em sembla que dins de les circumstàncies que hi havia, Déu n'hi do, la llei que vam arribar a fer! I, això no es pot oblidar.

Entre altres coses no es pot oblidar... -ja que es fa la defensa de les petites famílies com si només hi hagués la gent que presenta els grans projectes que hagi pogut gaudir d'aquesta Llei-, no s'ha d'oblidar que els petits propietaris de terrenys sense comunicació i sense possibilitat de ser edificats abans de la Llei, a partir de la Llei podran edificar. És a dir, hi ha moltes famílies que tenien terrenys que només servien per ser cultivats i que estaven pràcticament sotmesos a la voluntat dels veïns que generalment eren grans, per haver-se d'acabar malvenent aquests terrenys al veí més gros.

Amb la Llei, es permet i s'obliga a què es facin els plans d'ordenació parcials i que tothom hi tindrà accés per cedir la part que correspongui. Això, abans no era possible per llei i ningú

podia obligar a un propietari que tancava el pas a un altre, donar-li el pas per construir. Això no s'ha d'oblidar que la Llei ho va aportar i és una gran novetat. Per què és una novetat? -i ja ho vam dir llavors, però ja que se n'ha parlat ho tornarem a repetir ara-, si haguéssim pogut estar en un país en el qual fa cinquanta anys el Consell General hagués dit que no tots els terrenys són construïbles, a partir d'aquell moment es podia començar a dir quins ho eren i quins no. Això és el que passa a qualsevol ajuntament del país del sud d'Espanya o del sud de França -m'imagino que també. Dic del sud perquè ho tenim molt present amb els plans d'urbanisme que es presenten a la Seu d'Urgell, per exemple, no?

A la Seu d'Urgell, quan l'Ajuntament decideix que el poble ha de créixer cap a un costat, doncs, decideix quins terrenys poden transformar-se de rústics a urbans, i en aquell moment la cessió és del 50%. Però, naturalment, qualsevol propietari en aquestes circumstàncies està encantat de poder cedir el 50% per passar un terreny de rústic totalment a urbà. Això a Andorra era inimaginable, hagués estat totalment injust i hagués estat un greuge comparatiu enorme sobretot per a les parròquies més altes en les quals el terreny no ha esdevingut tan preuat com a les parròquies baixes, sobretot en el clot d'Andorra i d'Escaldes-Engordany.

Per tant, em sembla que la Llei va ser prou agosarada partint de la mena de país que teníem des de feia molts anys.

A partir d'aquí, és clar, sempre es podia fer millor... segur!

Dir que en dos anys s'ha construït el que, potser, s'hagués construït en deu anys... això no ho sap ningú! Perquè, de fet, no s'ha d'oblidar tampoc que totes les noves possibles urbanitzacions no podien ser entrades, ni poden ser entrades tampoc.

Per tant, hi ha molt espai del país que no ha pogut ser urbanitzat durant aquests dos anys, ni ho pot ser ara mateix, fins que hi hagi els plans d'urbanisme presentats, aprovats i amb les indicacions que es facin i l'aprovació definitiva del Govern.

Per tant, hi ha hagut una bona part del país a la que no se li ha permès tampoc construir i no necessàriament petits propietaris, sinó, en conjunt.

A partir d'aquí, és clar, és l'especulació de dir: "en dos anys s'ha fet el que en deu anys"... bé,

sempre que es fa una llei d'ordenament del territori que canvia molt -no com els altres països que fan canvis progressius i petits perquè ja tenen una gran llei des de fa molts anys, de potser 30, 40 o 50 anys-, quan es fan aquests canvis amb una llei substancial sempre hi ha una precipitació de la gent que vol construir o demanar permisos.

Saber per què ara a l'últim moment han arribat? No és tot responsabilitat d'haver parlat de la moratòria... no és així. La gent feia els seus projectes, els arquitectes del país sé que estan saturats fent-ne perquè a més, també, molts d'ells han hagut de participar al marge de treballar o no en projectes, en fer plans d'urbanisme de parròquies. I, han tingut molta feina, ho sabem, no ha estat fàcil, però s'ha fet -com ha dit el Sr. ministre- s'ha treballat en equip, també, amb el Govern per procurar que els reglaments constructius d'urbanisme que s'han fet s'hagin pogut fer tenint en compte les opinions precisament dels tècnics comunals de la comissió d'urbanisme, amb la qual cosa els plans d'urbanisme s'han pogut anar adaptant i els reglaments s'han pogut fer -tal com ha dit el Sr. ministre- en funció d'això.

No estarà mai, tothom, completament satisfet amb una cosa així. És clar que no.

I, per part de l'oposició?... bé, el seu paper és dir que ho hem fet malament, tard i de qualsevol manera.

Potser políticament es pot entendre. Jo no li dono més importància que aquesta perquè sempre ens toca el mateix, ens toca a nosaltres respondre davant de la realitat, som nosaltres els que tenim la majoria perquè hem de fer la feina -i la fem.

M'hagués agradat que aquesta Llei no hagués necessitat una modificació d'extrema urgència com aquesta que presentem avui perquè, com ha dit el Sr. Roc Rossell, no podia ser d'altra manera ja que el Govern no té la competència des de la llei, des d'abans, tampoc, per fer un decret que pogués tenir totes les forces necessàries durant un temps llarg.

Hem de fer un decret també per completar el fet de què aquesta Llei pot ser aprovada avui, però no serà publicada fins d'aquí tres setmanes... sí, hem de fer aquest decret, però, ja partint d'alguna de les especificacions de la pròpia llei i del fet de què el Consell General, avui, espero que hagi aprovat aquesta Llei que hem presentat.

D'aquesta manera, com a mínim... com a mínim tindrem la certesa de saber quants projectes podrien ser presentats o no, quins podrien ser aprovats o no i, certament, en el que no hi ha cap dubte tal com la mateixa llei en algun moment preveia i quan es va entrar vam rebre dels comuns les llistes de tots els projectes que hi havia, també tindrem, naturalment, totes les llistes dels projectes o avantprojectes que s'hagin presentat durant tot aquest període i llavors veurem si es pot parlar només de persones o de grups d'especuladors... és clar, posar-se paraules com especuladors a la boca parlant de tothom o de la majoria de la gent és molt fàcil, però en la qualificació no ens posaríem d'acord, segurament, tots plegats sobre els que ho són i els que no ho són.

El que sí és cert és que aquesta Llei té una novetat. Deu significar que és prou bona en aquest sentit. Com que hi ha una cessió obligatòria determinada del 5 al 15%, probablement hi ha hagut gent que ha volgut estalviar-se això. Què podran estalviar-s'ho o no? Ja ho veurem amb els mitjans tècnics que té el ministeri i els comuns corresponents, però era una bona mesura, i és una bona mesura.

I, hem d'entendre també una cosa: en terreny consolidat, la part que els comuns puguin assignar a aquesta entrega obligatòria encara no està decidida quina és perquè ho faran amb els plans en el moment d'acabar els plans i, llavors, veurem quina és la voluntat de cada regió, i de cada part de cada comú -de cada partida de cada parròquia- quina quantitat de recuperació de terreny es pot fer.

També he parlat amb els grups parlamentaris -abans, aquests dos dies, he parlat amb vostès- dient-los de què hi ha algun aspecte que es podria millorar de la Llei -i això ho repeteixo aquí i ho presentaré oportunament perquè ho puguem discutir tots-, en el sentit de què els agrupaments dels terrenys recuperats pels comuns es puguin fer. Això, confesso que no està prou clar amb la Llei i preferiríem que es pogués aclarir amb una modificació parcial, que aquesta -una vegada la moratòria d'avui fos aprovada- es podria fer sense haver de recórrer a aquest tràmit. Això ja ho parlarem en el seu moment, fora d'aquesta Cambra naturalment, i si arribem a un text que puguem acordar, doncs, crec que seria bo per la pròpia Llei i pel país que l'aprovéssim entre tots per millorar les possibilitats dels comuns d'Andorra a l'hora d'aplicar les entregues parcials de terreny a canvi d'urbanització.

Fins aquí és el que he de dir. Repeteixo que també em sap greu a mi d'haver hagut d'actuar d'aquesta manera, d'haver hagut de decidir, en el Consell General, aquest canvi de la Llei -parcial, només-, i també puc admetre que es podia haver fet abans... és clar que sí, es podia haver fet abans sense cap dubte, com també la Llei es podia haver fet abans, però, en el moment que la vam fer nosaltres ja va ser un esforç prou considerable i partíem d'un, pràcticament, desert legislatiu pel que fa a una planificació general de país.

Hem fet un començament de planificació prou important que permet que el país tiri endavant amb possibilitats per als comuns i per al Govern de disposar dels mitjans i de les eines necessàries per planificar, realment, el creixement del país de la manera que el país sempre ha estat orientat des del primer dia no des d'ara.

Per tant, de moment Sr. síndic, és el que he de dir.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Sí, altres intervencions per part dels grups parlamentaris?

Pel Grup Mixt, Sr. Mas, teniu la paraula.

El Sr. Jordi Mas:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Bé, jo començaré dient que nosaltres hem exposat els nostres arguments que considerem més idonis i que ens sembla més bé complimentar la informació i les nostres tesis sobre quin és el nostre parer i el nostre pensar en la modalitat, en la forma i en el decret en si.

Estem totalment d'acord, i així ho hem dit, de què això ja s'havia d'haver fet i estem, més, en acord de què encara s'havia d'haver fet abans.

Hi havia elements suficients per fer-ho. La mateixa Llei ja preveu la suspensió en zones de terrenys no consolidats, és a dir que, per tant, això ja estava fet. Es podia haver fet el mateix.

La prova és que avui estem analitzant un projecte de llei de modificació de la llei primera, per tant, aquesta tramitació s'hagués pogut fer.

Entenem que el *tempo* o el marge de temps en què s'hagués fet era això que ha provocat la situació d'avui d'entrar-ho amb extrema urgència i necessitat.

Una altra cosa que els comuns haguessin pogut fer, evidentment, podien fer... i, alguns comuns ho han fet en zones determinades i ben argumentades però, de la mateixa manera que ja la primera llei preveia aquesta suspensió jo penso que, i així ho hem manifestat, havia de ser des que ho van dir que s'havia de fer.

A través d'un decret? Vostè diu que no pot ser amb un decret? Bé, també hem parlat d'un altra possibilitat que potser la comissió tècnica ho hagués pogut assumir, tal com diu la mateixa Llei i així ho entenem, almenys, nosaltres de què aquesta hagués pogut ser un altre element, una altra forma de poder arribar a aturar aquesta construcció i no arribar a aquesta situació de creixement desmesurat i insostenible pel que ens diu el mateix Col·legi d'Arquitectes.

De moment res més.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Pel Grup Socialdemòcrata, Sr. Jaume Bartumeu, teniu la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies.

Dos observacions.

La primera pel que fa a aquesta eventual suspensió parroquial que s'hauria hagut de poder fer i que si no s'ha fet, -si he entès bé la intervenció del portaveu del Grup Lliberal-, seria perquè no hi ha hagut voluntat política de fer-ho.

En tot cas, jo crec que o no hem llegit la mateixa llei, però amb l'exemplar amb que nosaltres hem treballat de la Llei, article 90 -estic dins del títol- "5. Redacció i aprovació dels plans d'ordenació i urbanisme parroquial. Competències comunals. Article 90. Suspensió temporal de llicències.". Diu aquest text: "En cap cas queden afectats per la suspensió els edificis d'equipaments i dotacions d'iniciativa pública o privada, ni les llicències d'edificació, que s'han d'atorgar als terrenys -que s'han d'atorgar- als terrenys que disposin almenys d'accés rodat, dels serveis d'aigua potable, evacuació d'aigües residuals o un sistema homologat de depuració i de subministrament d'energia elèctrica segons la normativa vigent amb anterioritat a la present Llei.".

Per tant, si hem de discutir seriosament el text, llegim-lo, i constatem que els comuns, ni que

haguessin volgut, malament podien suspendre tal i com diu aquesta Llei.

Segona observació: si el Govern pogués tenir unes competències derivades d'una delegació legislativa que òbviament el seu grup parlamentari li donaria, doncs, això no hauria passat i hauria anat millor.

A veure! Que acabem d'escoltar un Govern que ens ha dit que en aplicació de la Llei aquesta no ha fet els reglaments quan calia...

Si resulta que no fa ni els reglaments quan toca, com se'ns pot dir seriosament que si li donem una delegació legislativa farà més coses que ara no ha pogut fer... però, si no fa ni els reglaments! I, la Llei li marca uns terminis i no els respecta! On ha d'anar aquesta delegació legislativa?

Res més.

El Sr. síndic general:

Pel Grup Lliberal té la paraula...

El Sr. Roc Rossell:

Sr. Bartumeu!

El Sr. síndic general:

Si us plau, Sr. Roc Rossell... Teniu la paraula.

El Sr. Roc Rossell:

Gràcies.

Bé, vostè tampoc convindrà amb mi, Sr. Bartumeu, que la iniciativa legislativa de tres comuns també podria haver sigut vàlida, en aquest cas, per parar i posar una moratòria vista l'allau de projectes que aquestes persones seguien rebent.

Jo entenc que avui... -jo, almenys- havia entès de què ens mouríem dintre del marc de la modificació de la Llei. No posaríem en dubte la famosa llei que es va discutir l'any 2000.

Sí que hem acceptat -i ho reconeixem, Sr. Bartumeu, i aquí també la meva intervenció potser de forma poc afortunada- de què hi ha hagut un incompliment de reglaments i de terminis.

Si s'haguessin complert els terminis de la Llei podria, vostè, seguir pensant que aquesta Llei és el que és i afavoreix l'especulació, etc., però, aquesta Llei, Sr. Bartumeu, i li he dit abans, l'entenc i penso que ha fet un primer pas en la

bona direcció per intentar ordenar aquest creixement anàrquic desorganitzat. I, és amb aquest esperit que li he dit això.

És a dir, cada un ha d'assumir les responsabilitats que li toquen, i el temps polític, Sr. Bartumeu, això és una cosa que jo tinc molt clara de les reformes i de com han de ser les coses... és a dir, no hem de ser uns molt rectes i il·lustrats i unes persones sàvies, és a dir, el *tempo* ens el marca la població, i els ciutadans per dir-ho d'alguna manera. I, és el marc que els ciutadans en el moment de què nosaltres contraïem amb ells un compromís electoral.

Per tant, el marge d'actuació del Grup Parlamentari Lliberal, d'alguna manera, està cenyit i emmarcat dintre dels compromisos adquirits.

Que altres parts de la població i altres programes polítics tinguin unes altres visions... possiblement, i s'han de respectar, però, vull dir, hem d'entendre de què l'evolució... les normatives que es fan en aquest país, en aquesta Cambra, vénen marcades pel *tempo* que ens marquen els ciutadans del nostre país i així, jo personalment, ho entenc.

El Sr. síndic general:

El Govern vol intervenir?

Sí, Sr. ministre d'Ordenament del Territori teniu la paraula.

El Sr. Jordi Serra:

Sí, moltes gràcies Sr. síndic.

Només per al·lusions.

Quan el Sr. Bartumeu diu que els reglaments han arribat tard, ja li he dit jo d'entrada que aquests reglaments havien arribat tard.

Tot i que arribin tard, Sr. Bartumeu, el que arriba més tard és el de construcció i arriba just dos mesos després del temps que tenim, perquè teníem dos anys, com els que estaven fent els plans d'urbanisme.

Només li diré una cosa, i ja li he dit en la meua primera intervenció, i és que hem treballat conjuntament amb els redactors dels plans i no només amb un comú sinó amb tots els comuns i en cap moment, i li repeteixo, en cap moment no hi ha hagut cap comú que ha tingut la seva feina frenada, de la seva confecció del seu pla d'urbanisme per la manca de reglaments.

L'últim reglament en entrar, ha entrat al mes de març, i és el Reglament de construcció, i com el seu nom ho diu la construcció serà el que farem després de la moratòria i després de l'aprovació d'aquests plans tan esperats. Perquè, des del Ministeri d'Ordenament del Territori, com vostè diu: "de la seva incompetència"... que miri! aquí cadascú ens mirem el melic, i jo el meu sí que me'l miro, el seu jo no sé si vostè se'l mira, però jo li diré una cosa que des del nostre ministeri, el 85% dels pressupostos en obres els hem tirat endavant, els expedients d'expropiació, Sr. Bartumeu, hem sigut el primer Govern en tirar procediments d'expropiació per a noves infraestructures.

També li parlaré del mapa de risc, i a dintre del mapa de risc fixi's que en totes les grans partides d'aquest país que tenim nosaltres, amb l'orografia tan particular que tenim, que hem hagut d'estar subjectes a aquests mapes de risc i que no es podrà construir. I, aquesta Llei que vostè tant la critica, aquesta Llei ens permetrà d'una vegada per totes en aquests mapes de risc de saber ben bé on podem construir.

I, si vostè mira una mica i consulta a gent experta en mapes de risc, i sobretot que han fet moltes reunions últimament, i s'han fet molts seminaris, segurament que li diran que Andorra en aquest moment sobretot... sobretot a través d'aquesta Llei del sòl i a través d'aquests mapes, som actualment capdavanter europeus amb Suïssa.

Això és una cosa que és bo que sàpiga perquè la incompetència del ministeri també passa per aquí.

La incompetència del ministeri, Sr. Bartumeu, també passa per fer un pla sectorial de noves infraestructures en consens amb tots els comuns, no amb un... amb tots els comuns, Sr. Bartumeu. I, la incompetència d'aquest pla sectorial també ve per la més, encara, incompetència d'altres ministeris que no cal que li recordi que no se'n van sortir mai de poder treure endavant un pla sectorial de carreteres, i saber exactament què es pot fer en aquest país? Què es pot fer en carreteres? Què es pot fer en vies? I com les podem portar a terme. Si això es realitzarà amb el temps o no, això seran els pròxims governs que vindran. Nosaltres és un fet que hem començat a treballar-hi, que estaran reflectits als plans d'urbanisme i que a part d'estar reflectits als plans d'urbanisme el que vingui darrera del nostre govern tindrà projectes per poder-los començar i tirar-los endavant. I no com

nosaltres -i li parlo de fa bastants anys endarrera- quan vam arribar a Ordenament del Territori -i aquí vostè ha passat, així, criticant a molts dels meus col·legues que havien passat anteriorment-, ens vam trobar amb els calaixos buits, Sr. Bartumeu... amb els calaixos buits!

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Intervenció dels grups?

Pel Grup Mixt? No?

Pel Grup Socialdemòcrata?

Sr. Jaume Bartumeu teniu la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

És per al·lusions Sr. síndic.

És per al·lusions i per una observació.

És clar, aquí resulta que el debat se'n va de la Llei que estem, amb l'autorització, evidentment, de la presidència...

(Se senten veus)

El Sr. síndic general:

Si us plau...

El Sr. Jaume Bartumeu:

... de les àmplies activitats del ministeri.

I, per tant, com que entenc que la intervenció del ministre estava fora del quadre, la meua també ho haurà d'estar.

Mirar-se el melic pot ser una activitat de l'executiu.

Nosaltres no tenim per costum mirar el melic, en el que sí pensem és en mirar els papers i en treballar-los.

A partir d'aquí, quan hem de presentar una intervenció, un document, una esmena també acostumem a complir els terminis i els presentem quan toca. I, les lleis, nosaltres, les complim. I, vostè, Sr. ministre, el seu ministeri no les ha complert en la qüestió que estem discutint aquí.

Vostès han conculcat la Llei i no han fet els reglaments quan tocava. Això és el que li he dit, i el que li molesta, i el que es devia pensar que com que jo ho havia reconegut de sortida, doncs, no hi tornaria.

El que hagi pogut rebre una medalla al mèrit per fer uns plànols que ara no eren objecte... no ho dubto. Probablement, també sortirem al llibre *Guinness* per haver fet un pla de carreteres i d'infraestructures a quaranta anys, quan normalment es fan a deu. Però, és evident que nosaltres, en això, sempre estem sota un govern lliberal capdavanter en tot.

Insisteixo, omplirem un llibre *Guinness* de la bondat de les seves actuacions, però aquest no era el debat d'avui.

El Sr. síndic general:

Pel Grup Lliberal Sr. Antoni Martí.

El Sr. Antoni Martí:

Gràcies Sr. síndic.

Miri, jo intervine per al·lusions. Per les al·lusions repetides del portaveu del Grup Socialdemòcrata, quan parla, vertaderament, dels lligams del Grup Parlamentari Lliberal i del Govern d'Andorra: "els grans capitalistes d'aquest país".

Escolti! Això em sembla que va lligat, ara que parlem de la Llei d'ordenament del territori, justament deuen haver-hi molts diners en joc i, per tant, si em permet, Sr. síndic, faré una explicació de què el Sr. Jaume Bartumeu va molt equivocat.

Miri! Els grans discursos es desmitifiquen molt aviat perquè veritablement els discursos sobre el creixement, els grans acords de congressos de partits sobre el creixement es desmitifiquen tant aviat com es desmitifiquen avui per part de l'oposició parlamentària.

Si vertaderament el Grup Parlamentari Lliberal estiguéssim al costat del... -que sempre vostè ho menciona- dels nostres amics del gran capital, quin disgust se n'emportaria avui el seu grup parlamentari. Però, quina satisfacció de veure que potser té més en l'oposició parlamentària.

Perquè les coses són com són, i són així de senzilles.

El model que ha aplicat el Govern Lliberal no és més ni menys que el model que va començar abans i tot -i cal reconèixer-ho- el Comú d'Andorra la Vella començant els seus plans d'urbanisme. És aquest model... aquell model que persones que segurament avui votarien per la moratòria com Vicenç Mateu, Vicenç Alay, van dir -i me'n recordo- que era un model, gairebé, de treure...

El Sr. síndic general:

Sr. Antoni Martí... Perdoneu!

Només que intervingui en un sentit, i és que em dono compte... un moment Sr. Bartumeu... que el debat s'està allunyant de la moratòria.

En quant a les al·lusions el reglament, efectivament, permet de fer al·lusions quan es fa directament al·lusió a un conseller general i, en aquest cas, no ha estat el cas de què s'hagi fet una al·lusió concretament a la vostra persona.

El Sr. Antoni Martí:

Sí, s'ha fet una al·lusió com a president del Grup Parlamentari Lliberal...

El Sr. síndic general:

No, no ho entenc així.

El Sr. Antoni Martí:

En tot cas, Sr. síndic, si em permet i acabant...

El Sr. síndic general:

Permeteu-me, si us plau, Sr. Bartumeu, suposo que vol fer algun comentari a nivell reglamentari.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Invoco l'article 66 que em permet demanar que s'apliqui l'article 64: "Cada grup parlamentari té dret a una intervenció", no a dos!

I, si el grup parlamentari de la majoria té dret a dos intervencions i nosaltres a una, que es canviï el Reglament!...

El Sr. síndic general:

També tindrieu dret a intervenir, Sr. Bartumeu, l'únic que demano... -i us donaré la paraula just després-, l'únic que demano és de què les al·lusions s'atinguin al que diu el Reglament i que no portem, si us plau, el debat fora de la qüestió d'avui.

El Sr. Antoni Martí:

En tot cas, Sr. síndic...

El Sr. síndic general:

Si us plau, Sr. Martí, si voleu fer una precisió reglamentària?

El Sr. Antoni Martí:

Sí, en respecte... -perquè no hi hagi cap confusió- al Grup Parlamentari Lliberal. I, si així entén el Sr. síndic que no solament hi ha un torn de paraules, estic disposat a entendre el que diu el Sr. Jaume Bartumeu, però em reservo la possibilitat de fer una justificació de vot apel·lant a l'article 78.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Sr. Bartumeu... reglamentàriament?

Alguna altra intervenció per part dels grups parlamentaris?

Sr. Josep Garrallà teniu la paraula.

El Sr. Josep Garrallà:

Gràcies Sr. síndic.

Només era per agrair la gran d'això que ha tingut el Sr. Rossell. Almenys ha sigut realment sincer i ha dit que aquesta moratòria arribava en aquest moment pels compromisos que havien adquirit.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Pel Grup Socialdemòcrata una altra intervenció?

Pel Grup Lliberal alguna altra intervenció?

Sí, Sr. Roc Rossell.

El Sr. Roc Rossell:

No sé... m'agradaria que ho repetís perquè no ho he pogut sentir.

Si m'ho podria repetir? Perquè no l'he entès, si us plau.

(Se senten veus)

El Sr. síndic general:

Si us plau... perdó.

Una mica d'ordre, si us plau, en el debat.

Sr. Garrallà teniu la paraula.

El Sr. Josep Garrallà:

Gràcies Sr. síndic.

Sí. Li voldria agrair la seva sinceritat perquè ha reconegut, al final, que s'ha arribat en aquests moments, a aquesta modificació de la Llei, la moratòria, pels compromisos que vostès havien adquirit.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Sr. Roc Rossell, pel Grup Lliberal, teniu la paraula.

El Sr. Roc Rossell:

Sí, bé, Sr. síndic hi ha una cita molt breu, però o jo parlo japonès...

(Se sent riure)

El Sr. síndic general:

Si us plau...

El Sr. Roc Rossell:

... Xinès... o un idioma incomprendible, però, jo no crec que en cap moment hagi manifestat el que diu el Sr. Pepito Garrallà.

Si hi ha un problema d'interpretació i sobretot... d'orella!

(Se sent riure)

El Sr. síndic general:

Si us plau...

Altres intervencions per part dels grups parlamentaris?

Sí, Sr. Garrallà, per part del Grup Mixt.

El Sr. Josep Garrallà:

Sí, Sr. síndic.

El Sr. Pepito Garrallà aquí no hi és, eh? Hi ha el Josep Garrallà, si us plau, Sr. Roc.

El Sr. síndic general:

Pel Grup Socialdemòcrata alguna altra intervenció?

Pel Grup Lliberal cap intervenció?

El Sr. Roc Rossell:

M'excuso.

El Sr. síndic general:

Bé, si no hi ha cap més intervenció, doncs, procedirem tot seguit a la votació del Projecte de llei.

Sí és sí al Projecte de llei. No és no al Projecte de llei...

Sí? Perdó, Sr. Jordi Mas.

Sí, digueu.

El Sr. Jordi Mas:

Perdó! És per fer una justificació de vot després. És perquè ho tingui en compte.

El Sr. síndic general:

Si vol fer una justificació de vot, doncs, se li donarà la paraula.

Passem tot seguit a la votació.

Sr. secretari general si us plau.

El Sr. secretari general:

Sr. Antoni Martí Petit

El Sr. síndic general:

Si us plau, Sr. Antoni Martí, estem a la votació.

El Sr. secretari general:

Sr. Antoni Martí Petit : Sí

Sr. Jordi Mas Torres : M'abstinc

Sr. Daniel Mateu Melción : Sí

Sr. Joan Monegal Blasi : M'abstinc

Sr. Josep Àngel Mortés Pons : Sí

Sr. Marc Pintat Forné : Sí

Sra. Clara Pintat Rossell : Sí

Sr. Emili Prats Grau : Sí

Sra. Maria Lluïsa Puig Montes : Sí

Sr. Josep Ribera Ambatlle : M'abstinc

Sr. Francesc Rodríguez Rossa : M'abstinc

Sr. Roc Rossell Dolcet : Sí

Sr. Guillem Valdés Alemany : Sí

Sr. Miquel Alís Font : M'abstinc

Sr. Francesc Areny Casal : Sí

Sr. Josep Areny Fité : Sí

Sr. Jaume Bartumeu Cassany : M'abstinc

Sra. Olga Benazet Dolsa : Sí

Sr. Jordi Daban Alsina : Sí

Sr. Josep Dallerès Codina : M'abstinc

Sr. Joan Albert Farré Santuré : Sí

Sr. Patrick García Ricart : M'abstinc

Sr. Josep Garrallà Rossell : M'abstinc

Sr. Marcel Llovera Massana : Sí

Sr. Esteve López Montanya : M'abstinc

El Sr. síndic general:

Bé, moltes gràcies.

Sr. secretari voleu procedir al recompte si us plau?

El Sr. Marcel Llovera:

15 sí, i 10 abstencions.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Bé, doncs, a la vista del resultat de la votació declaro aprovat el Projecte de llei.

Sr. Antoni Martí havíeu demanat la paraula per fer una justificació de vot.

Teniu la paraula.

El Sr. Antoni Martí:

Gràcies Sr. síndic, i excusant-me si entén de què no he estat procedent amb l'aplicació del Reglament del Consell General.

Entenc, doncs, que ara sí en l'article 78, com deia abans, nosaltres per què votem? Perquè nosaltres més enllà de discursos més o menys interessants i grans discursos que avui, com deia abans, s'han desmitificat grans discursos sobre el creixement, grans discursos d'acords de congressos que es diuen progressistes.

Avui, almenys el Grup Parlamentari Lliberal que no parla tant de progressisme però que actua en aquesta Cambra, el que sí ha fet és parlar menys i actuar més.

Actuant, per què? Perquè si avui dia hi ha sis-centes llicències -en aquest últim any- i és veritat i tots ho sabem, d'aquí un mes o d'aquí quinze dies n'hi haurien set-centes, vuit-centes i nou-centes.

Diari de Sessions del Consell General

I, per tant, que cadascú, -la història ho dirà-, hagi assumit la seva responsabilitat. No tot en política

-i dono les gràcies al Grup Parlamentari Lliberal-, és a l'efecte immediat de percebre vots sinó a la responsabilitat de saber governar.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Sr. Jordi Mas també havíeu sol·licitat la paraula.

El Sr. Jordi Mas:

Sí, gràcies Sr. síndic.

A veure, la votació d'una mesura com la que avui hem presentat comporta una gran responsabilitat degut, sobretot, a què afecta molt directament a uns dels principals sectors de l'economia i del qual depenen moltes famílies d'Andorra.

A aquest efecte nosaltres ressaltem les motivacions següents: perquè davant d'una llei que regula l'ordre del territori i l'urbanisme i, alhora, abans de la preparació, o abans de la preparació dels plans d'urbanisme, convenia una suspensió cautelar d'origen de les llicències de construcció; perquè el Govern no ha aplicat els seus mitjans de previsió i no ha assumit les seves responsabilitats, ara ha d'acudir al Consell General amb urgència perquè aquesta mesura s'havia d'haver pres ja fa temps d'una forma ràpida i immediata per evitar les especulacions; perquè el Govern no ha respectat la discreció que imposa una moratòria d'aquest tipus, i perquè hi ha hagut un coneixement de la informació amb temps suficient el que ha provocat aquesta allau de demandes, i perquè la gran majoria de ciutadans es poden sentir discriminats perquè no han tingut la mateixa informació que els demés.

Per totes aquestes motivacions i les que hem expressat en les nostres intervencions es justifica el nostre vot d'abstenció al Projecte de llei presentat pel Govern.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Alguna altra explicació de vot?

Bé, doncs, moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

(Són les 17.35h)